

SABINE LUDWIG
Bir Anne Dile!

SABINE LUDWIG 1954'te Berlin'de doğdu. Felsefe, Alman ve Romen dilleri ve edebiyatı alanlarında üniversite eğitimi aldı. Mezuniyetinden sonra, kısa bir süre lise öğretmenliği yaptı. Daha sonra yönetmen yardımcısı, gazeteci ve radyo yapımcısı olarak çalıştı. 1987'den beri çocuklar için hikâyeler, radyo ve tiyatro oyunları yazıyor, çeviriler yapıyor. Eserleriyle çok sayıda ödül almıştır. İletişim Yayınları'ndan çıkan diğer kitapları: *İmdat, Öğretmenim Küçüldü* (2011), *Tatilin Son Günü* (2012).

© S. Fischer Stiftung, Hamburg (çeviri)

Bu kitap, çağdaş Alman Edebiyatı dizisi ADIMLAR projesi çerçevesinde, S. Fischer Vakfı ve Ernst Reuter Girişimi desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Carl Holenstein (Zürih) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Die schrecklichsten Mütter der Welt

© 2009 Hamburg, Cecilie Dressler Verlag

İletişim Yayınları 1822 • Çocuk Kitapları Dizisi 107

ISBN-13: 978-975-05-1124-0

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Can Belge

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Isabel Kreitz

UYGULAMA Nurgül Şimşek

DÜZELTİ Melis Oflas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SABINE LUDWIG

Bir Anne Dile!

Die schrecklichsten Mütter der Welt

ÇEVİREN *Tuvana Gülcan*

1. BÖLÜM

Bruno torbayı havaya kaldırdı. Vay canına, amma da ağırdı! Ama antrenman yapmak için hâlâ çok hafifti.

Verandadan bahçeye giden yolun kenarında, çimlerin üzerinde duran boks eldivenlerini takmaya can atıyordu. Bruno'nun babası önceki hafta bahçe yoluna kum döktürmüştü. Bruno'ya kalsa boks eldivenlerini hemen giyerdi, ama önce o aptal torbanın ağzına kadar kumla dolması gerekiyordu.

Bruno bir eliyle torbanın ağzını açıp diğer elindeki kürekle kumu içine boşaltıyordu. Bu iş göründüğünden çok daha zordu. Dün yağmur yağmıştı ve kum bir hayli ıslaktı. Hay aksi! Ayakkabıları kum içinde kaldı. Üç kuruşa güzelim kum torbaları satılıyordu. Ama sorun para değildi, sorun annesiydi. Annesinin Noel'de babasının Bruno'ya boks eldiveni armağan etmesine izin vermesi bile bir nimetti.

“Süs olsun diye,” demişti Bruno. “Duvarımda şahane durdu.”

“Bana sorarsan, hiç de güzel olmadı,” diye karşı çıktı annesi. Aslında annesi haklıydı. Mavi ipekten takım elbisesi ve göğsü fırfırlı gömleğiyle Mozart'ın çocukluk halini gösteren

afişin altında asılı boks eldivenlerinin güzellikle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Bana bak, o eldivenleri kullanmayasın sakın!” diye eklemiştir annesi kaygıyla ve babası gözlerini devirip “Kum torbasını yasakladın ya, kime ya da neye yumruk atacak ki?” demiştir.

“Parmaklarına acı!”

Bruno o anda galeta ununa bulanmış sosise benzeyen parmaklarına baktı. Öyle ya, değerli parmaklarının başına bir şey gelmemeliydi, yoksa bir daha piyano çalamazdı, piyanistlik kariyeri son bulurdu.

Sonunda! Bir kürek kum daha koydu mu, torbanın ağzını bağlayıp meşenin kalın dalına asabilecekti.

“Bruno!” diye bir ses yankılandı bahçede.

Kürek elinden kaydı ve ıslak kum dosdoğru gömleğinin koluna döküldü.

“Piyano dersine geç kalacaksın! Elini çabuk tut!”

Bruno gömleğinin koluna dökülen kumları silkeleyip saatine baktı. Saat dördü beş geçiyordu. Piyano dersini tamamen unutmuştu. Son zamanlarda piyano dersini sık sık unutturmuştu. Oysa piyano dersi, iptali ve ertelenmesi söz konusu olmayan bir randevuydu. Bir yıldan beridir perşembeleri saat tam dördü çeyrek geçte Bayan Leberknecht’in Leonoren Sokağı’ndaki evinde olması gerekiyordu.

Bruno ellerini çabucak pantolonuna sildi. Peki ya kum torbasını ne yapacaktı? Nereye saklasaydı? Kum torbasını kucaklayıp şimşirden bahçe çitinin arkasına koydu. Oraya bakmak annesinin aklına gelmezdi.

Bruno açık teras kapısından içeri daldı, piyanonun üzerinde duran notaları kapıp çantasına tıktı. Yedi dakikası vardı. Elini gerçekten çabuk tutarsa belki tam zamanında yetişebilirdi. Bayan Leberknecht derse geç kalınmasından hiç hoşlanmazdı.

“Ellerin temiz mi?” dedi Bruno’nun annesi mutfaktan başını uzatıp.

“Herhalde yani!” diye yalan söyledi Bruno. Ellerini yıka-makla kaybedecek zamanı yoktu.

Bruno çantasını omzuna çaprazlamasına takıp bisikletine atladığı gibi yola koyuldu. Boks eldivenlerini bahçede, açıkta unuttuğunu anımsadı, ama artık çok geçti. “Yağmur yağ-masa bari,” diye içinden geçirerek gökyüzüne bakarken az kaldı bisiklet yolunun üzerinde duran, kaldırırma yanaşan bir arabaya binmeye çalışan yaşlı bir adamı eziyordu.

“Dikkat etsene delikanlı!” diye bağırdı yaşlı adam arkasından.

“Asıl siz dikkat edin!” diye karşılık verdi Bruno. Keyfi kaçmıştı bir kere, hem de çok.

Bayan Leberknecht’in kapısını çaldığında saat tam olarak dördü on sekiz dakika geçiyordu. Bruno ellerini bir kez daha pantolonuna sildi. Çok yakından bakılmazsa elleri temiz sayılırdı. Hem zaten Bayan Leberknecht Bruno’yla asla el sıkışmazdı, yalnızca annesiyle tokalaşırđı. Piyano öğretmeni annesinin varlığının Bruno’yu rahatsız etmekten başka işe yaramadığını dile getirene kadar Bruno’yu piyano derslerine annesi getirmişti.

Bayan Leberknecht kapıyı açtı. “İyi Günler Bruno,” dedikten sonra kuyruklu piyanonun bulunduğu odaya doğru yöneldi, Bruno da peşinden gitti. Bruno’nun annesi o kuyruklu piyanoyu ilk gördüğünde akli başından gitmişti. Devasa kuyruklu piyanonun siyaha boyalı ahşabı her zaman sanki az önce cilalanmış gibi parlıyordu. Piyano Bruno’ya “Benim ayarımda değilsin, asla benim ayarımda olamayacaksın!” diye bas bas bağırır gibiydi.

Bruno o canavardan korkmuştu, ömründe daha önce hiçbir şeyden korkmadığı kadar çok korkmuştu.

Bayan Leberknecht piyanonun kapağını açtı. Bruno notaları çantasından çıkarıp notalığa koydu.

“Chopin’le başlayalım,” dedi Bayan Leberknecht. “Geçen